

Sygn. akt IV Ka 336/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2015 r.

sprawy

1. **M. G.**

syna J. i K. z domu W.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 226 § 1 kk, art. 190 § 1 kk

2. **P. G.**

syna J. i K. z domu W.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 226 § 1 kk, art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 12 lutego 2015 r. sygnatura akt II K 906/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. G. w ten sposób, że uchyla orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary zawarte w punkcie VIII dyspozycji oraz uchyla orzeczenia z punktu IX i XI dyspozycji dotyczące oddania pod dozór kuratora sądowego i nałożenia obowiązku przeproszenia pokrzywdzonych;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. G. w punkcie IX jego dyspozycji w ten sposób, iż za podstawę oddania pod dozór kuratora sądowego w miejsce art. 73 § 2 k.k. przyjmuje przepis art. 73 § 1 k.k.;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy wniósł akt oskarżenia przeciwko M. G. oskarżając go o to, że:

I. w dniu 02 lipca 2014 roku w Ś., woj. (...), podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, znieważył funkcjonariusza Policji W. Z. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. o czyn z art. 226§1 kk,

II. w dniu 02 lipca 2014 roku w Ś., woj. (...), podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, znieważył funkcjonariusza Policji M. C. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. o czyn z art. 226§1 kk,

III. w dniu 02 lipca 2014 roku w Ś., woj. (...), groził funkcjonariuszowi Policji W. Z. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, tj. o czyn z art. 190§1 kk,

IV. w dniu 02 lipca 2014 roku w Ś., woj. (...), groził funkcjonariuszowi Policji M. C. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, tj. o czyn z art. 190§1 kk.

Nadto oskarżył P. G. o to, że:

V. w dniu 02 lipca 2014 roku w Ś., woj. (...), podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, znieważył funkcjonariusza Policji W. Z. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. o czyn z art. 226§1 kk,

VI. w dniu 02 lipca 2014 roku w Ś., woj. (...), podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, znieważył funkcjonariusza Policji M. C. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. o czyn z art. 226§1 kk,

VII. w dniu 02 lipca 2014 roku w Ś., woj. (...), groził funkcjonariuszowi Policji W. Z. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, tj. o czyn z art. 190§1 kk,

VIII. w dniu 02 lipca 2014 roku w Ś., woj. (...), groził funkcjonariuszowi Policji M. C. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, tj. o czyn z art. 190§1 kk.

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2015 roku (sygn. akt II K 906/14) Sąd Rejonowy w Świdnicy:

I. oskarżonego M. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku, przyjmując iż czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 kk, tj. czynów z art. 226§1 kk i za czyny te na podstawie art. 226§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach III i IV części wstępnej wyroku, przyjmując, iż czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 kk, tj. czynów z art. 190§1 kk i za czyny te na podstawie art. 190§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego P. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach V i VI części wstępnej wyroku, przyjmując, iż czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 kk, tj. czynów z art. 226§1 kk i za czyny te na podstawie art. 226§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego P. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach VII i VIII części wstępnej wyroku, przyjmując, iż czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 kk, tj. czynów z art. 190§1 kk i za czyny te na podstawie art. 190§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 91§2 kk orzeczone oskarżonemu M. G. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 91§2 kk orzeczone oskarżonemu P. G. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną roku pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk zawiesił oskarżonemu M. G. warunkowo wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 3 (trzech);

VIII. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk zawiesił oskarżonemu P. G. warunkowo wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 4 (czterech);

IX. na podstawie art. 73§2 kk oddał oskarżonych M. G. i P. G. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

X. na podstawie art. 72§1 pkt 2 kk zobowiązał oskarżonego M. G. do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych W. Z. i M. C. – w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

XI. na podstawie art. 72§1 pkt 2 kk zobowiązał oskarżonego P. G. do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych W. Z. i M. C. – w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

XII. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po ½ kosztów sądowych, w tym kwoty po 50 zł (pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz wymierzył oskarżonym opłaty w kwotach po 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Apelację od wyroku wywiódł prokurator zaskarżając wyrok w części orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonych, w oparciu o przepis art. 438 pkt 1 i 3 kpk i art. 437§2 kpk – zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku polegający na niesłusznym przyjęciu wbrew zgromadzonym dowodom, oraz danym o wcześniejszej wielokrotnej karalności podejrzanego P. G., w tym za czyn z art. 190§1 kk, iż w stosunku do tego oskarżonego istnieje dodatnia prognoza kryminologiczna, dająca podstawy do zastosowania wobec P. G. warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności;

II. obrazę prawa materialnego – art. 73§2 kk, mającą wpływ na treść wyroku, a polegającą na niesłusznym wskazaniu wspomnianego przepisu, jako podstawy do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary w stosunku do M. G. mimo, iż nie był on w chwili aresztowania osobą młodocianą, a niezastosowanie jako podstawy tego środka – art. 73§1 kk;

III. obrazę prawa materialnego – art. 73§2 kk, mającą wpływ na treść wyroku, a polegający na niesłusznym wskazaniu wspomnianego przepisu, jako podstawy do zażalenia instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary w stosunku do P. G. mimo, iż nie był on w chwili aresztowania osobą młodocianą,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie pkt VIII oraz zmianę pkt XI części dyspozytywnej wyroku poprzez wskazanie podstawy orzeczenia dozoru- art. 73§1 kk w stosunku do M. G. oraz uchylenie zapisu oddającego pod dozór oskarżonego P. G.. Na rozprawie prokurator poparł apelację prokuratora rejonowego z tym, że sprecyzował wniosek apelacyjny domagając się zmiany wyroku w pkt. VIII, IX części dyspozytywnej, bowiem błędnie wskazano pkt XI zamiast IX.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja jest zasadna.

Sformułowane we wniesionym środku odwoławczym zarzuty naruszenia prawa materialnego tj. art. 73 § 2 kk są w pełni zasadne. Zauważyć należy, iż oskarżeni nie są osobami młodocianymi w rozumieniu art. 115§10 kk, bowiem w chwili popełnienia czynów zabronionych ukończyli 21 lat, zaś młodocianym jest sprawca, który w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 21 lat i w czasie orzekania w pierwszej instancji 24 lat. Podstawą orzeczenia dozoru kuratora w okresie próby pozostaje art. 73§1 kk, nie zaś art. 73§2 kk, dlatego zaskarżony wyrok w tym zakresie podlegał -względem oskarżonego M. G. – zmianie w postulowanym w apelacji zakresie.

Odnosnie zaś apelacji dotyczącej oskarżonego P. G. to również nie można odmówić jej słuszności. Sąd I Instancji nie tylko błędnie powołał podstawy prawne orzeczenia o dozorze, ale również nie wykazał aby w wypadku tego oskarżonego istniały podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kary. Wielokrotna karalność oskarżonego na kary również z warunkowym zawieszeniem ich wykonania prowadzi do wniosku, iż oskarżony demonstruje lekceważący stosunek do porządku prawnego i jedynie kara bezwzględna odniesie swój skutek względem oskarżonego.

Wobec powyższego uwzględniono apelację oskarżyciela publicznego. Mimo wadliwego w konstrukcji wniosku apelacji (bowiem zakwestionowanie podstaw warunkowego zawieszenia wykonania kary odnosi się również do wszystkich orzeczeń związanych z tymże warunkowym zawieszeniem) zakres zaskarżenia orzeczeń o karze dawał możliwość uchylecia również związanego z warunkowym zawieszeniem wykonania kary - orzeczenia z punktu XI dyspozycji.

Sytuacja majątkowa oskarżonych uzasadnia odstąpienie od obciążania ich kosztami postępowania odwoławczego (art. 624§1 kpk).